

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானின் கடிதங்கள் (ஒரு கவிஞனின்
இதயம் எனும் நூலை முன்வைத்து) KAVINGAR
VELLIYANKATTANIN KADITHANGAL (ORU KAVINGANIN ITHAYAM
ENUM NUULAI MUNVAITHTHU)

முனைவர் சே.முனியசாமி

தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர், மன்னர் திருமலை நாயக்கர் கல்லூரி, பசுமலை,
மதுரை-625004, (Assistant Professor in Tamil, Mannar Thirumalai Naicker College, Pasumalai,
Madurai-625004, +919786089440, muniyasethu@gmail.com)

DOI: [10.5281/zenodo.10714205](https://doi.org/10.5281/zenodo.10714205)

ஆய்வுச்சுருக்கம்

எழுத்தாளன் மறைந்தாலும் எழுத்துக்கள் மறைவதில்லை என்பதற்கு வெள்ளியங்காட்டான் ஆகச் சிறந்த சான்று. இராமசாமி எனும் இயற்பெயர் கொண்ட இவர் தாம் பிறந்த ஊரான வெள்ளியங்காடு எனும் பெயரை வெள்ளியங்காட்டான் என மாற்றித் தம் பெயராக ஆக்கிக் கொண்டார். தனது வாழ்வின் இறுதிக்காலம் வரையிலும் ஒரு எழுத்தாளனாய் பல்வேறு நெருக்கடிகளைச் சந்தித்துத் தடம் புரளாமல் நேர்மையாக வாழ்ந்துள்ளார். கொடிய வறுமையிலும் நெறி தவறாது தம் பிள்ளைகளை வளர்த்தது மட்டுமின்றி, தமிழ்ச் சமூகத்திற்குப் பல படைப்புகளைக் கொடுத்துள்ளார். யாராலும் கண்டு கொள்ளாத கவனிக்கப்படாத சிறந்த ஆளுமையாய்த் திகழ்ந்த இவர், தாம் உயிரோடு வாழ்ந்த காலங்களில் தனது பிள்ளைகளுக்குத் தனது வாழ்வில் ஏற்பட்ட சம்பவங்களை ஒவ்வொன்றாக 38 கடிதங்களாக எழுதியுள்ளார். அவற்றைச் சேகரித்து அவரது மகள் நளினி என்பவர் நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். தொகுக்கப்பட்ட கடிதங்களில் காணலாகும் வெள்ளியங்காட்டனின் வாழ்வியலை விளக்கி எடுத்துரைப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

ABSTRACT

Velliyankattan is the best example that even if the writer passes away, his creations do not disappear. His birth name was Ramasamy, but he changed his name as Velliyankattan after his native town Velliyankadu. Even towards the end of his life, though he faced various crises as a writer, he lived an honest life. He not only brought up his children in extreme poverty but also gave many works to the Tamil community. He is an outstanding personality who was not noticed by anyone. He has written the experiences of his lifetime to his children as 38 letters. His daughter Nalini has collected those letters and has published them as a book. The objective of this research article is based on explaining the life of Velliyankattan from those letters.

Keywords: வெள்ளியங்காட்டான், வெள்ளியங்காடு, ஒரு கவிஞனின் இதயம், கடிதங்கள், நளினி, நவ இந்தியா

முகப்பு

புலவர்களின் ஒருமுகம் புலமை. மறுமுகம் வறுமை. இதுவொரு புறமிருப்பினும் பல்வேறு கவிஞர்கள்/ எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்கள் பலரால் கவனிக்கப்படாமலே கடந்து செல்கின்றன. பாரதியார் வறுமையில் வாழ்ந்து கவிதை எழுதினார். சுதந்திரத்திற்காகப் புரட்சிப் பாடல்களையும்,

தேசபக்திப் பாடல்களையும் தந்தருளினார். அவர் உயிரோடு இருக்கும் வரையிலும் அவரையும், அவரது கவிதைகளையும் சொல்லிக் கொள்ளும்வாறாகக் கண்டு கொள்ளவில்லை. பாரதியாரின் படைப்புகளைக் கண்டுகொள்ள வெகுநேரம் இடைவெளி தேவைப்பட்டது. இந்நிலைதான் இன்றுவரை தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றது. படைப்பாளன் இருக்கும்போது அவனது படைப்புகளைக் கொண்டாடப்பட வேண்டிய நிலை மாறி, அவன் இறந்தபின்பு கொண்டாடும் புதுவித நோய் நெடுங்காலமாய் இச்சமூகத்தில் தொற்றிக் கொண்டு வருகின்றது. அதுமட்டுமின்றி காலம் சென்ற படைப்பாளர்களுக்கான உயரிய விருதுகளும், இன்னபிற விருதுகளும் வழங்கும் சடங்காக அரங்கேற்றப்பட்டு வருகின்றது.

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் தனது வாழ்வின் இறுதிக் காலங்கள் வரையிலும் பல்வேறு நெருக்கடிகளில் தடம் புரளாமல், நேர்மையாகவும் உண்மையாகவும் வாழ்ந்துள்ளார். தாம் உயிரோடு இருக்கின்ற காலங்களில் தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு அதிகமான கடிதங்களை எழுதி, தனது வாழ்வில் நடக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு நிகழ்வின்மீதும் தவறாது பதிவு செய்துள்ளார். தந்தையாரின் படைப்புகளைச் சேகரித்துத் தொகுத்து அவரது மகள் வெ.இரா.நளினி "ஒரு கவிஞரின் இதயம் - வெள்ளியங்காட்டான் கடிதங்கள்" எனும் தலைப்பில் நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். இக்கடிதங்களின் தொகுப்புநூலில் கூறப்பட்டுள்ள அவரின் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளை எடுத்தியம்பி ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் வாழ்வும் வரலாறும்

இன்றைய இளைய தலைமுறைகள் அறிந்திராத கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான். சிறு தோல்வியோ துன்பமோ ஏற்பட்டால் உடனே வாழ்க்கையை வெறுத்து உயிரினை மாய்த்துக் கொள்ள நினைக்கும் ஒவ்வொரு இளைஞர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் வாழ்க்கை முன்மாதிரியாக இருக்கும். பல்வேறு நெருக்கடிகள், இழப்புகள், தோல்விகள் என அளந்தறியாகக் கண்ணீர் துளிகளைக் கடந்து, சோதனைகளுடன் வாழப் பழக்கிக் கொண்டவர் என்பது ஒவ்வொரு கடிதத்தைப் படிக்கும்போதும் அறிய முடிகிறது.

இராமசாமி எனும் இயற்பெயர் கொண்ட இவர், 21.08.1904 ஆம் ஆண்டு நாராயணசாமி - காவேரியம்மாள் எனும் தம்பதிக்கு மகனாக வெள்ளியங்காடு எனும் ஊரில் பிறந்தார். இவருக்குப் பின் பத்து சகோதரிகள். குடும்பத்தில் வறுமை குடியேறியது. வீட்டிற்கு மூத்த பையன் என்பதால் பொறுப்புகளும், கடமைகளும் அதிகமாயின. ஆடு, மாடு மேய்த்தும், குத்தகைக்கு நிலம் பார்த்து வாழ்வை நடத்தி வந்துள்ளார். மூன்றாண்டு மட்டும் பள்ளிக்குச் சென்று தனது கல்விநிலையினை முடித்துக் கொண்டார். இருப்பினும் தனது தனித்துவமான மொழியறிவால் இலக்கண, இலக்கியங்களில் தேர்ச்சி பெற்றார். கவிதை, காவியம், கதை, கட்டுரை, கடிதம், குறும்புதினமென படைப்பாக்கத் திறனில் தன்னை மூழ்கடித்தார்.

வறுமையிலும் நெறி தவறாது, கொண்ட கொள்கையிலும் தடம் புரளாது வாழ்ந்து காட்டினார். தன்மானத்துடன் வாழ 1960 ஆம் ஆண்டு கர்நாடகம் சென்று தொழில் செய்து, கன்னட மொழியினை முழுமையாகக் கற்றதனால் கன்னடம்-தமிழ் மொழிபெயர்ப்புப் பணிகளிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

1942 ஆம் ஆண்டு தமிழகத்தில் வெளிவந்த குறிப்பிடத்தக்க இதழ்களில் இவரது கவிதை வெளிவந்தது. கோவையிலிருந்து வெளிவந்த 'நவ இந்தியா' எனும் இதழில் மெய்ப்புத் திருத்துநராகப் பணியாற்றியுள்ளார். தனது வாழ்க்கைத் துணையாக குட்டியம்மாளைத் தெரிவு செய்து திருமணம் செய்து மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தார். இவரது இயற்பெயர் இராமசாமி. பிறந்த ஊர் வெள்ளியங்காடு என்பதால் தனது புனைபெயராக 'வெள்ளியங்காட்டான்' என மாற்றிக் கொண்டார். புனைபெயரிலே கவிதைகளை எழுதி வந்துள்ளார்.

ஒரு கவிஞரின் இதயம்

தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு எழுதிய கடிதங்களின் தொகுப்பே இந்நூல். 2007 ஆம் ஆண்டு, கோவை யதி வெளியீட்டில் 109 பக்கங்கள் கொண்டு இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது.

சிறப்பம்சங்கள்

- ❖ 38 கடிதங்கள் கொண்டு திகழ்கின்றது.
- ❖ ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் தேதி, மாதம், ஆண்டு, இடம் ஆகியவற்றை மிகத் துல்லியமாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- ❖ ஒவ்வொரு கடிதமும் ஒவ்வொரு தலைப்பில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ ஒவ்வொரு கடிதத்தின் இறுதியும் பின்குறிப்புகளுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.
- ❖ கடைசி இரண்டு தலைப்புகளில் தொகுப்பாசிரியர் தன் தந்தை வெள்ளியங்காட்டானைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
- ❖ இந்நூலின் பதிப்புரிமை உலகளாவிய பொதுக்கள உரிமை எனவும், பதிப்புரிமை அற்றது எனவும், இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- ❖ மேலும், நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம். வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள கடிதங்கள் வாயிலாக கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டன் வாழ்வில் நடந்த சில நிகழ்வுகளை எடுத்துரைப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

1. பொதுவுடைமையும் சுயமரியாதையும்

கோவையில் நவ இந்தியா என்ற நாளிதழுக்கான வாரமலரில் கவிதைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். தொடர்ச்சியாக மெய்ப்பு திருத்துநராகப் (Proof Reader) பணியாற்றும் நிலை ஏற்பட்டது. சிறிது காலத்தில் மெய்ப்பு திருத்துநருக்கான சம்பள உயர்வு பெறத் தகுந்த கல்விச்சான்றிதழ் இல்லையெனக் கூறி சம்பள உயர்வு மறுக்கப்பட்டது. இதனை அறிந்த வெள்ளியங்காட்டான் குடும்பம் நடத்தப் போதிய வருமானமின்றி கடினப்பட்ட நிலையில் குடும்பச்சூழல் கருதி மெய்ப்புத் திருத்துநர் பணியை விட்டகன்றார்.

சந்தேக கவுண்டம்பாளையத்திலிருந்து 14.10.1949 ஆம் ஆண்டு எழுதிய, நீ ஆனந்த வெள்ளத்தில்த் மித! என்ற கடிதத்தில், தன் மகளுக்கு உலகத்தின் இயல்புகளைப் பொதுவுடைமைச் சிந்தனையுடன் எடுத்துரைக்கின்றார். "இந்த உலகம் முழுவதும் என்னுடையது. இதில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் என் குடும்பத்தினர். எல்லாக் குழந்தைகளையும் நான் நேசிக்கிறேன். எல்லோருடைய தவறுகளையும் திருத்த முயல்கிறேன். என் துறையில் ஓயாது உழைக்கிறேன். இந்த தேசத்திற்கு என்னால் இயன்ற அளவு சேவை செய்கிறேன். இந்தச் சேவையில் கிடைக்கும் ஆறுதல் எனக்கு மகத்தானதாக இருக்கிறது." எனக் குறிப்பிடுகின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.36) தன் குடும்பத்தை மட்டும் நேசிக்கும் ஒருவரால் இவ்வாறு பொதுவுடைமைச் சிந்தையுடையவராய் இருக்க முடியாது என்பதற்கு கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் சான்றாக விளங்குகிறார்.

காஞ்சிபுரத்திலிருந்து 8.7.1950 ஆம் ஆண்டு தன் மகளுக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில், கோவையிலிருந்து காஞ்சிபுரத்திற்கு வாவென அழைக்கின்றார். காஞ்சிபுரத்தின் சிறப்புகளை எடுத்துக் கூறுகின்றார். தெப்பக்குளம், கோவில்கள், பக்திவாசிகள் என ஊரின் பெருமைகளையும் எடுத்துரைத்து, 99 சதவீதம் மூடப் பழக்கவழக்கங்களும் பொதிந்து காணப்படுகின்றன என்கிறார். இதன் வாயிலாக கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானின் பகுத்தறிவுச் சிந்தை வெளிப்படுகிறது.

மானமும் அறிவும் மனிதர்க்கு அழகு எனும் பெரியாரின் சிந்தைக்கேற்ப, கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் சுயமரியாதை கொண்டவர் என்பதற்கு, "நாராயணசாமி கடைக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பாக்கி என்ன ஆயிற்று என்று தெரியவில்லை. ஏற்கனவே மிகவும் காலம் கடந்து விட்டது. அது இன்னும் கொடுக்கப்படாமலிருந்தால் இனியாகிலும் கொடுத்து விடவும், அவர் சில ரூபாய்களுக்காக நம்மைப் பற்றித் தாழ்வாக நினைக்க இடம் தர வேண்டாம்" எனும் செய்திகளில் அறியலாம். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.59)

2. இலக்கியத்தைக் கையாளல்

தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் பல்வேறு இடங்களில் இலக்கியத்தைச் சான்றாகவும், உதாரணமாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளார். 14.3.1961 ஆம் ஆண்டு மகள் நளினிக்கு எழுதிய கடிதத்தில், ராபர்ட் பிரெனிங்கின் பொன்மொழியைச் சுட்டுகின்றார்.

"முன்னேற்றமே வாழ்வின் நியதி
எழுவதற்கே வீழ்ச்சி
வெல்வதற்கே தோல்வி"

விழிப்பதற்கே தூக்கம் எனக் குறிப்பிட்டு சிறிது வெட்கத்துடன், இந்த இரவல் வாக்கியத்தைத்தான் உனக்கு இன்று என்னால் தரமுடிந்தது எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

மகள்களை, பேரக் குழந்தைகளைப் பிரிந்து வாழ முற்பட்ட நிலையில் பேரன் பேத்திகளின் அருகிலிருந்து பேசிப்பழகும் வாய்ப்பும் இல்லாமல் போய்விட்டது. முன்பு போல் பேசமுடியாது எனக் கூறியுள்ளார். நான் இனி உதிர்ந்துவிட வேண்டிய பழுப்பிலை எனக் கூறுகின்றார்.

"என்னில் கிடைத்த என் மக்கள், என் பேரன், பேத்திகளின் நலன்களில்- மகிழ்ச்சியில் ஒரு விதமான பிடிப்பு இருக்கவே செய்கிறது, "கடந்த ஞானியராயினும் கடப்பரோ மக்கள் மேல் காதல் என்ற நளவெண்பாவின் கருத்து நிதர்சனமாகிறது" என்று நளவெண்பாவின் கூற்றினை எடுத்துரைக்கின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.92). தனது வாழ்வியல் முழுவதும் துன்பத்தை மட்டும் அனுபவித்து வந்த கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான், தம் பிள்ளைகளுக்கு அறிவுக் களஞ்சியமாகத் திகழ்ந்துள்ளார். 18.5.1961 ஆம் ஆண்டு தன் மகன் மனோகரனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், "இடைவிடாத முயற்சிக்கு நிலையான வாழ்வுக்குச் சரியான உவமானம் ஒரு செடி.

காலம் நிற்பதில்லை
இளமை நிற்பதில்லை
இன்ப துன்பங்களும் நிலைபேறுடையனவல்ல.
என் அன்புக் குழந்தையே,

நம்முடைய சாதனையே உலகத்தில் நிலைத்திருப்பது. இந்தச் சாதனைக்காக நாம் சதா இயங்குவோமாக" என உலகியல் இயல்புகளை எடுத்தியம்பியுள்ளார். எழுத்தே மூச்சாக இலக்கியமே உயிராக நினைத்து வாழ்ந்த கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் தன் பிள்ளைகளுக்கு அறிவுரை கூறுகையில் இலக்கியத்தையும் சுட்டிப் பகர்ந்துள்ளார்.

3. தத்துவங்கள்

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் தனது வாழ்வில் நிகழ்ந்த ஒவ்வொரு சம்பவத்தையும் தம் வாழ்வின் அனுபவமாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார். வாழ்வில் அனுபவத்தைவிட சிறந்த நண்பன் இல்லை எனும் கருத்திற்கேற்ப, அவரது வாழ்வின் ஊடே பல இடங்களில் தம் பிள்ளைகளுக்கு அனுபவ மொழிகளைப் பகர்ந்துள்ளார்.

"வாழ்க்கை அறிஞனுக்கு வயிற்று வலியாகவும் மூடனுக்கு மாம்பழமாகவும்தான் என்றும் இருந்து வருகிறது" (ப.21),

"அறியாமை என்பது ஒரு நோய், பேதமை, ஒரு பலவீனம்." (ப.49)

"என் ஒரு தோள்மீது துன்பம் டன் கணக்கில் ஏறும். அதே நிமிடத்தில், இன்னொரு தோள்மீது சந்தோசமும் அதே அளவில் ஏறிக் கொண்டதானிக்கிறது." (ப.48)

"பயிரை வளரவிடாமல் களை தடுக்கிறது. களை பறிக்க உழவன் தயங்கினால் பட்டபாடு வீணாகிவிடும். வாழ்க்கை என்ற பயிரில் அச்சமும் கவலையும் பெரும் களையே; அவற்றையும் களைந்தெறி! நிச்சிந்தையாயிரு! மனதை அலட்டிக் கொள்ளாதே?" (ப.57)

"ஒளிக் கதிரவனை மறைத்த முகில்
எப்போதும் மறைத்துக் கொண்டே யிருப்பதில்லை
எப்போதும் மறைக்காமலும் இருப்பதில்லை
அதுபோலவே நமது இன்பமும் துன்பமும் வந்து கொண்டும்
போய்க் கொண்டும் இருக்கிறது." (ப.59)

"நீரை முகிலாக மாற்றிக் கொண்டும்
முகில்களை நீராக்கிக் கொண்டும்
உள்ளதே வாழ்க்கை" (ப.59)

"ஒருவருக்கொருவர் அஞ்சி வாழ்வதும் கூடாது. அதுபோலவே அடிமைப்படுத்தி
வாழ்வதும் கூடாது. தந்தையாயினும், தாயாயினும் அனைவருக்கும் இது பொருந்தும்.
சமத்துவத்தில்தான் வாழ்கையின் இரகசியமே அடங்கியிருக்கிறது. சீரான செப்பனிட்ட
பாதையில் நடக்கும் பிரயாணி பின்னால் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டான்." (ப.72)

"நீண்ட பிராயணம் செய்யப் புகுந்த ஒருவன் தன் கட்டுச்சோற்றை வீணாக்க மாட்டான்.
தண்ணீர்க் குவளையை வற்ற விட மாட்டான். தன் கால் செருப்பையும் குடையையும்
எறிந்துவிட மாட்டான்." (ப.72)

"யாரும் சிங்கத்திற்கு அரசனென்று பட்டாபிசேகம் செய்து வைக்கவில்லை. அது தன்
கம்பீரமான தோற்றம் சக்தி முதலியவைகளால்தானே மிருக ராஜா என்னும் பதவியைத்
தேடிக் கொள்கிறது." (ப.81)

"உலகம் ஒரு நிலைக்கண்ணாடி. யார் எப்படி இருந்தாலும் அவர்களுக்கு அது அப்படியே
காண்பிக்கிறது. நாம் நம் பிரதி பிம்பத்தையே அதில் காணுகிறோம்." (ப.81)

"யானை எந்த மரத்தின் நிழலிருந்து அதன் உடலலுப்பைத் தீர்த்துக் கொள்கிறதோ,
அதையே பின்பு முறித்து எறிவது போல் நீசர்கள் தமக்கு ஆதாரமானவற்றையே நாசம்
செய்து விடுவார்கள்." (ப.81)

(ப.81) "தன் மக்களுக்குக் கடன் வைத்துவிட்டுச் சாகும் தந்தையே அவர்களுக்கு பெரிய சத்துரு."

"நான் ஒரு தேசத்தின் தலைவனாக இருப்பதைவிட சத்தியத்திற்கு அடிமையாக
இருப்பதையே மிகவும் விரும்புகிறேன்." (ப.81)

"அன்புக்கு நீங்கள் வழிகாட்டிகளன்று. நீங்கள் உண்மையில் நல்லவர்களானால் அன்பே
உங்களுக்கு வழிகாட்டியாகும்." (ப.81)

"நம் துயரங்களைத் தீர்த்துக் கொள்ளச் சரியான வழி பிறர் துயரங்களைத் தீர்க்க
முயலுவதே." (ப.81)

"முழங்கால்களை ஊன்றி வாழ்வதைக் காட்டிலும் கால்களால் நின்று சாவது மேல்." (ப.81)

"உலகம் ஒரு புல் கட்டு. மனிதர்கள் அதை அப்படியும், இப்படியும் இழுத்தாடும்
கழுதைகள்." (ப.82)

"தேன் இனிப்பானதுதான். அமிர்தம் அதைவிட இனிப்பானது. எல்லாவற்றைக் காட்டிலும்
இனிப்பானது கவிதை." (ப.82)

"என் அன்பு மகளே! நீ என்றும் எந்த நிலையிலும் ஒரு மல்லிகை மலராகவே இரு!
உன்னிடத்திலிருந்து கமழ்வது நறுமணமாகவே இருக்கட்டும், பிறரைப்பற்றி நீ
வருத்தப்படாதே! மற்றவர்களெல்லாம் மல்லிகையாகவே இருக்க வேண்டுமென்று
ஆசைப்படாதே; எதிர்பார்க்காதே!" (ப.97)

"மனச்சோர்வு என்ற இருளுக்கு இலக்காகாதே, உற்சாகம் என்ற ஒளிவிளக்கை ஏற்று.
மௌனமாக உன் கடமைகளைச் செய். ஆனந்தம் என்பது அன்பில்தான்
நிறைந்திருக்கிறது. கோடஸ்வரன் வீட்டிலும் தினசரி துக்கங்கள் இல்லாமலில்லை.
ஏழையின் வீட்டிலும் சாந்தி ஒளிவீசவே செய்கிறது." (ப.97)

"தாழ்வின் எல்லை நமக்கு மிகவும் அருகில் இருக்கிறது. ஆனால் உயர்வின் எல்லை நமக்குத் தூரமாகவே இருக்கிறது. இந்த எல்லையை நாம் சென்று சேர இடைவிடாத முயற்சியும் எச்சரிக்கையும் அவசியம்." (ப.87)

"அநேகமாக நான் ஒரு பழுத்த இலை. என்னால் இனி யாருக்கும் பயனில்லை. என் இதயத்தில் எந்தவிதமான பற்றுக்களும் இல்லை." (ப.88)

"என் மனம், சொல்ல வேண்டிய ஒன்றைச் சொல்லாவிடினும் புண்படும், சொல்லக்கூடாத ஒன்றைச் சொல்லினும் புண்படும். எனினும் இனி புண்படுவதென்பதில்லை. ஏனெனில் எத்தனையோ புண்கள் பட்டு ஆறித் தழும்பாகி விட்டது." (ப.91)

"குழந்தாய்! அறியாமை என்பது ஒரு நோய். பேதமை ஒரு பலவீனம் என்பதை அறிந்து அதை விலக்கு. வீரமும் தெளிவும் உடையவளாயிரு." (ப.91)

தத்துவங்களை எளிதில் எவராலும் இயம்பிட முடியாது. வாழ்வின் எல்லை வரைக்கும், அல்லது ஆகக் கடைநிலையிலிருந்து ஏமாற்றம் அடைந்தவரால் மட்டுமே கூற முடியும். அதில் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானும் ஒருவர்.

3.வாழ்வில் சுட்ட வடுக்கள்

நடுக்கடல் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தாது. அமைதியை மட்டுமே ஏற்று நிற்கும். கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் தன் வாழ்வில் பல நிலைகளில் பெரும் சனாமிகளை எதிர்கொண்டு, எல்லாவற்றிலும் எல்லாவற்றாலும் வாழப் பழகிக் கொண்டவர். அவர் வாழ்வில் நடந்த ஒவ்வொரு நிகழ்வும் வடுக்களே.

எந்தத் தொழிலிலும் ஈடுபட்டாலும் அதில் நீதியும், நேர்மையும் இவரிடம் கரைபுரண்டோடும். இவையிரண்டில் எது குறைந்தாலும் தன்மானத்துடன் பணி விலகிக் கொள்வார். கோவைக்கு அருகிலுள்ள சுதந்திர வித்யாலம் எனும் உயர்நிலைப்பள்ளியில் விடுதிக் காப்பாளர் பணி கிடைத்தது. குழந்தைகளுக்குக் காய்ந்துபோன காய்கறிகளைச் சமைத்து வந்ததைக் கண்டு குரல் கொடுத்துள்ளார். இப்பணி அவரது மனத்திற்கு நிறைவாக இல்லாததால், பணியை விட்டு விலகினார்.

தன் குடும்பத்திற்காக அவர் பட்ட துன்பங்கள் அளவிட முடியாதவை. பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்திற்காகப் பெரும்பாடுகள் பட்டுள்ளார். 28.11.1957 ஆம் ஆண்டு தன்னுடைய மகளுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், "என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் நளினிக்காகவும், மனோகரனுக்காகவும் இன்னும் சிறிது காலம் கஷ்டப்படத் தயாராகவே யிருக்கிறேன் எனக் கூறுகின்றார்." (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.52) எனக் கூறுகின்றார்.

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் வாழ்வில் வறுமை அவரைத் துரத்திக் கொண்டேயிருந்துள்ளது. ஒருமுறை அவர் அணிந்திருந்த காலணி அறுந்து போனது. புதிய செருப்பு வாங்க நினைத்தாலும் பணமின்மையால் முடியவில்லை. இதனை, "என் பழைய செருப்புகளுக்கு என்மேல் அளவு கடந்த கோபமும் வெறுப்பும் இருப்பதை அறியாமல் தொடர்ந்து மிதித்துக் கொண்டிருந்தேன். 6.3.63 தேதி பட்டுக்கோட்டைக்குப் போக வேண்டி வந்தது. அந்த சமயம் பார்த்து என்மேல் பலமாக வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டு விட்டன பழைய செருப்புகள்" (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.64) இதனால் பெருவிரல் காயமாகி, வலிகளுடன் மருந்து போட்டுக் கொண்டிருந்தார். வலிகளையும் துன்பங்களையும் எளிதாக எதிர்கொள்ளப் பழகியதால் தாங்கிக் கொண்டார்.

உழைப்பின் அருமையை நன்குணர்ந்த கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான், உழைப்பின் மேன்மையைத் தன் மகன் மனோகரனுக்கு எடுத்துரைத்துள்ளார். வாழ்வில் இன்புற்று வாழவேண்டுமெனில் உழைப்பு அவசியம். உழைப்பின்றி ஊதியமில்லை. எந்தப் பணியாகயிருந்தாலும் உழைக்க வேண்டுமென்பதை "உழைப்புதான் செல்வம்; செல்வம்தான் நம் குறிக்கோளை அடைய உள்ள அரிய சாதனம், அறிவுதான் நமது உண்மையான நண்பன்; ஆற்றல்தான் நமது பிதூரர்ஜித மூலதனம்" எனத் தெளிவாய் எடுத்துரைப்பவராகத் திகழ்ந்துள்ளார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.73)

தான் எழுதி வெளியிட்ட நூல்கள் எதுவும் விற்கவில்லை. பசியால் பழைய பேப்பர்காரனுக்கு ஆறணாவிற்கு விற்கின்றார். இதைக் கண்டு அழுது கண்ணீர் விட்ட தன் மகளைப் பார்த்து, "எதற்காக அம்மா நீ அழவேண்டும். இதில் பட்டானியோ கடலையோ வாங்கிக் கொறிப்பவன் நம் கவிதையைப் படித்து, ஆகா...! என்ன அருமையான கவிதை எனப் பாராட்டுவான். பிறகு பாரேன்! அடுத்து வரும் நம் கவிதைத் தொகுதி எப்படி சக்கைப் போடு போட்டுக் கொண்டு விற்கப்போகிறதா...? இல்லையா?" என்று கூறியுள்ளார். (ஒரு கவிஞனின் இதயம், ப.104) தான் கண்ணீர் விட்டால் தன்னுடைய மகனும் கண்ணீர் விடுவான் என நினைத்துத் தனக்குத் தானே ஆறுதல் கூறித் தன் நெஞ்சைத் தேற்றியுள்ளார். பெரும்பாலும் எழுத்தாளர்களுக்கு இந்தக் கதி தான் நிகழ்கிறது. எப்போது, ஒரு வாசகன் படைப்பாளனின் பெயர் பார்க்காமல், படைப்பை மட்டும் பார்த்து வாசிக்கின்றானோ அப்போதுதான் இந்நிலை மாறும்.

2.2.1962 ஆம் ஆண்டு இரத்தினபுரி காலனியில் வசிக்கும்போது கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் கையில் பணமில்லை. தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு கடிதம் எழுதியும் எந்தத் தகவல்களும் வரவில்லை. இந்நிலை பெரும் கஷ்டத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. 1-4-0க்கு கடனாளியாக இருக்கிறேன் என்பதை தம் மகனுக்குத் தெரிவிக்கின்றார். மேலும் ஒரு சில மாதத்திற்கு மட்டும் உன் உதவியை இன்னும் நான் நாடியாக வேண்டும் என்பதனைப் பதிவு செய்கின்றார்.

தம் பிள்ளைகளே உலகம் என்று வாழ்ந்த அவர் நஷ்டமோ கஷ்டமோ எதையும் கடிதம் வாயிலாகத் தெரிவித்து, தன் மனத்தை ஆற்றிக் கொள்கின்றார். இவ்வாறு தம் வாழ்வில் ஏற்பட்ட ஒவ்வொரு இடையூறுகளையும், ரணங்களையும் தம் மக்களுக்கு கடிதம் வாயிலாகத் தெரிவிப்பதை அறிய முடிகிறது.

4.வறுமையிலும் உதவும் மாண்பு

உதவிக்கரம் நீட்டுவோரை இரு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று உதவி செய்வோர். மற்றொருவகை உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் உடையவர். அவ்வரிசையில் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டன் துன்பப்படுகின்றவர்களுக்கு உதவ வேண்டுமென்ற உள்ளம் படைத்தவர் என்றே கூறலாம். தான் செய்ய இயலாவிட்டாலும், தன்னுடைய பிள்ளைகளைக் கொடுத்து உதவ முன்வர வேண்டுமென்பதைத் தனக்கு நேர்ந்த நிலையினை, "வாணாளை வீணாக்காமல் என்ன செய்யலாமென்று நான் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் சிந்தித்துக் கொண்டேயிருக்கிறேன். துன்பப்படுகிறவர்களுக்கு எந்த விதத்தில் உதவ முடியும் என்னென்ன செய்ய முடியும் என்ற எண்ண அலைகள் என் இதயக்கடலில் மோதிக் கொண்டிருக்கின்றன" எனவும் (ஒரு கவிஞனின் இதயம், ப.15), "ஒரு கவிஞனுடைய குழந்தைகள் நீங்கள் மூவரும் உங்கள் மூவர் பேரிலும் ஒரு இம்மி அளவு மாசும் மறுவும் ஒட்ட இடம் தரவேண்டாம். தவறு செய்பவர் பிறராக இருக்கட்டும். நீங்கள் நல்லதையே நினையுங்கள் நல்லதையைச் செய்யுங்கள்" எனவும் தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு நன்மை செய்வதை நாடுங்கள் என அறிவுறுத்துகின்றார். (ஒரு கவிஞனின் இதயம், ப.67)

5.காந்தியப்பற்று

தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு காந்தியடியைப் போல் முன்மாதிரியாக இருக்க வேண்டுமென்பதைத் தெரிவித்துள்ளார். மேலும் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான், காந்தியச் சிந்தனையைப் போற்றத்தக்கவராக விளங்கியுள்ளார் என்பதை அவரால் எழுதப்பட்ட கடிதங்கள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

காந்தி, நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்ற முனைப்புடன் செயல்பட்டார். அவ்வாறு செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, அவருக்கு பல்வேறு தூற்றல்கள் வந்தன. இருப்பினும் அவர் எதையும் பொருட்படுத்தாமல் கொண்ட கொள்கையில் உறுதியுடன் செயல்பட்டு வெற்றி கண்டார். அவர் இல்லாவிடினும் தற்போது இந்திய தேசம் உள்ளவரை அவரின் குரல் மணிபோல் ஒலித்துக் கொண்டதான் இருக்கும் எனக் கூறுகின்றார். "அந்த மகாத்மஜீயின் காலத்தவராகிய நாம் அவருடைய கொள்கையைப் பின்பற்றுவோர் என்று சொல்லிக் கொள்ளக் கூடியவர்களாகிய நாம் ஆசாடபூதிகளாக - உண்மையைப் பின்பற்றாதவர்களாக வாழ்ந்தோமேயானால், அந்த வாழ்க்கைக்கு ஒப்பு எதைச் சொல்வது? காதகனாகிய கோட்சேயின் வாழ்க்கையைச் சொல்லலாம்; சொல்லினும் அது சரியானபடி சொல்லியதாகாது" எனக் காந்தியின் சிறப்பினை

எடுத்தியம்புகின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.27) அதே போல் 31.7.1948 ஆம் ஆண்டு தன் மகளுக்கு எழுதிய கடிதத்தின் முடிவில் 'வாழ்க காந்தீயம்- ஜெய்ஹிந்த்' என முடிக்கின்றார்.

6. (I) பாரதியாரின் துணை

25.11.1950 ஆம் ஆண்டு தன்னுடைய மகள் வசந்தமணிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் பாரதியாரின் பாடல்களை நினைவூட்டுகிறார். "அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்ப தில்லையே- உச்சமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும் இந்த மகா வாக்கியத்தை நாளும் ஒருமுறை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்" என எழுதுகின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.48)

(II) பாரதிதாசனின் நட்பு (?)

பாரதிதாசன், தங்கம்மா பாரதி போன்றோரோடு ஒரே மேடையில் உரை நிகழ்த்திய அனுபவத்தோடு கூட பாரதிதாசனின் நட்பும் கிடைத்தது. புதிதாக எழுதியுள்ள அவரது கவிதைநூல் பற்றிய கருத்தையும் அதை வெளியிடுவது குறித்த சில ஆலோசனைகளையும் கேட்டு அறிந்துகொள்ள பாண்டிச்சேரி சென்றபோது பாரதிதாசன் சென்னை சென்றுள்ளார் எனும் செய்தி கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானுக்கு ஏமாற்றம் அளித்தது. ஒருவேளை பாரதிதாசனை நேரில் சந்தித்துப் பேசியிருந்தால் இவரது வாழ்வில் ஏதேனும் திருப்புமுனை ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

7. தொழில்கள்

(I) மிளகாய் விவசாயம்

விவசாயத்தில் ஈடுபாடு மிக்கவராக கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் திகழ்ந்துள்ளார். 16.5.1962 ஆம் ஆண்டு தன் மகனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், ஊருக்கு வருவது தொடர்பான செய்திகள் குறித்துப் பேசியுள்ளார். அக்கடிதத்தில் "மிளகாய்ச் செடி நட வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. இந்த வாரமே நடவு ஆரம்பமாகி விட்டிருக்கிறது. இனி நான் இங்கிருந்து புறப்பட்டு வர அவகாசமே இல்லை. ஆடி மாதம் கழிந்து ஒரு சமயம் வரலாமென்று நினைக்கிறேன்" எனக் குறிப்பிடுவதின் வாயிலாக கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் மிளகாய் விவசாயம் செய்ததை அறியலாம். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.86)

(II) கோழிப்பண்ணை

தன்னுடைய வாழ்வாதாரத்திற்காகப் பல்வேறு தொழில்களைச் செய்துள்ளார். அதில் கோழி வளர்ப்பும் ஒன்று. தன்னுடைய மகனைப் பார்க்கச் செல்ல முடியாமைக்கு காரணம் விளம்புகையில், "இங்கு நூறு ஜீவன்கள் என் கையை எதிர்பார்த்து ஒவ்வொரு நாளும் வாழ்கின்றன. இந்தக் கோழிக் குஞ்சுகள் மூலம் நான் இந்த உலகத்தையே காண்கிறேன். மனிதர்களிடமுள்ள அவ்வளவு இழிகுணங்களும் கோழிக் குஞ்சுகளிடம் இருக்கின்றன. பொறாமை, வஞ்சகம், சண்டை, பேராசை ஒன்றும் கூட குறையவில்லை" எனக் குறிப்பிடுகின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.86)

இதன் பின்பு இரண்டு மாதம் கழித்து 5.7.1962 ஆம் ஆண்டு தன் மகனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் கோழிப்பண்ணையைப் பற்றி பேசுகின்றார். "என் கோழிப்பண்ணை வருமானம் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறாய் அல்லவா? இது எதற்கு? ஒரு சிறு கோழிப்பண்ணையில் என்ன வருமானம் வந்துவிடும்?" என்ற விரக்தியில் மகனுக்குப் பதில் அளித்துள்ளார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், பக்.89.90) அதே போல், 13.8.1962 ஆம் ஆண்டு தன் மகனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், கோழிப்பண்ணைத் தொழில் பெருமளவிற்கு கைகொடுக்கவில்லை என்பதையும் கூறுகின்றார். "கோழிகள் எல்லாம் நான் விற்றுவிட்டேன். ஒரே ஒரு குஞ்சு மட்டும் மீதி விட்டிருக்கிறேன். தற்போது எனக்கு எந்தவிதமான பொறுப்பும் இல்லை, வெறும் ஆள்" எனக் கூறுகின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.94)

தன் வாழ்நாள் முழுவதும் பல்வேறு தொழில்களைச் செய்து தோல்வியுற்றுள்ளார். ஆடு, மாடு மேய்த்து நிலத்தைக் குத்தகைக்கு விடல், கோழிப்பண்ணை அமைத்தல் என அனைத்துத் தொழில்களும் கைவிட்டுச் சென்று, வறுமை மேலோங்கிய நிலையினைத் தம் மக்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டே இருந்துள்ளார்.

8.கர்நாடகம் செல்லல்

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் தன் கொள்கைகளில் சிறிதளவும் சமரசம் செய்வதில்லை. தன்மானம் கருதி, 1960ஆம் ஆண்டு கர்நாடகம் சென்று, சிறிது காலங்கள் விவசாயத் தொழில் செய்து வந்துள்ளார். அங்கேயே தங்கியிருந்ததால் கன்னட மொழியினைப் பிழையறக் கற்றுத் தெளிந்தார். அதன் நீட்சியாக சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல்களை மொழிபெயர்த்தார்.

பரிசுத்த வேதாகம வசனத்தைக் கூறல்

1.4.1961 ஆம் ஆண்டு தன் மகனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் "இக்கட்டாத பாகிலிந்த ஓளகே ஓகிரி, நாசக்கே ஓகுவ பாகி தொட்டது, தாரி அகலவு; அதரல்ல ஓகுவவரு பகுஜன் நித்ய ஜீவக்கே ஓகுக பாகிலு இக்கட்டு தாரி பிக்கட்டு; அதன்னு கண்டு இடியுவவரு ஸ்வல்பஜன்" எனும் கன்னடத்திலுள்ள வாக்கியத்தைக் கூறியுள்ளார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.67) கூடவே இந்தக் கன்னட வாக்கியத்தின் தமிழாக்காத்தினை, 'இடுக்கமான கதவு வழியாக உள்ளே செல்லுங்கள். நாசத்திற்கு கொண்டு செல்லும் கதவு பெரியது. வழியும் அகலமானது. அதில் செல்பவர் பலர். அமரத்வத்திற்குச் செல்லும் கதவோ சிறியது, வழியும் மிகச் சிரமமானது. அதைக் கண்டுபிடிப்பவர் வெகு சிலரே' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பரிசுத்த வேதாகமம் மத்தேய 7:13ஆம் வசனத்தில் "இடுக்கமான வாசல்வழியாய் உட்பிரவேசியுங்கள்; கேட்டுக்குப் போகிற வாசல் விரியும், வழி விசாலமுமாயிருக்கிறது; அதன் வழியாய்ப் பிரவேசிக்கிறவர்கள் அநேகர்" எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (பரிசுத்த வேதாகமம், புதிய ஏற்பாடு, ப.7) இதன் வாயிலாக சமய வேற்றுமை பாராது நற்கருத்துக்களை எடுத்தியம்பும் மனிதராக விளங்கியுள்ளார் என்பதை அறியலாம்.

9.உறுதி கொண்ட நெஞ்சம்

தான் கொண்ட கொள்கையில் உறுதி மிக்கவராகவும், எவருக்கும் அஞ்சாதவராகவும் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் விளங்கியுள்ளார். இதனை, "என் கொள்கை, என அனுபவங்கள் என்னை அப்போதைக்கப்போது செலுத்திக் கொண்டு போவதில் நான் ஒதுங்கி எப்படியும் நிற்க முடியாது. எனக்காகவும் சரி-மற்றவர்களுக்காகவும் சரி இவைகளைப் புறக்கணித்துவிட்டு உயிர் வாழ்வதில் பயனிருப்பதாக என்னால் நினைக்க முடியவில்லை. என் மனதில் பயம் எப்போதேனும் தோன்றுகிறது. எனின் அது என கொள்கைகளைப் புறக்கணிக்க எண்ணும் நிர்ப்பந்தம் உண்டாகும் போதுதான்" எனக் கூறுவதன் வாயிலாக உறுதிமிக்க கொள்கையுடையவர் என்பதை அறியலாம். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், பக்.31,32)

தனது கிராமத்தில் தலித்துக்களுக்கான குடிநீர்ப் போராட்டத்தில் இவர் தங்களை அடித்து விட்டதாகப் பொய்வழக்கினைத் தொடுத்தனர். தவறே செய்யாத இவர் ஒறுத்தல் கட்டணத்தைக் கட்டிவிட்டு, வழக்குத் தொடுத்தவரை நேரில் சந்தித்துக் கன்னத்தில் இரண்டு அறை கொடுத்துள்ளார்.

அதேபோல், கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் ஐந்து வயதில் தவறான ஒரு வார்த்தையைச் சொன்னதால், தந்தையால் கண்டிக்கப்பட்டார். பிரம்பால் அடித்தும், கிணற்றில் கயிறு கட்டி இறக்கியும் பயமறியாது அந்த வார்த்தையைச் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தார். விவரம் தெரிந்த பின்புதான் தெரிந்தது தான் சொன்னது தவறென. இதன் வாயிலாக இவர் சிறுவயது முதல் உறுதிக்கொண்ட மனம் கொண்டவர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

10.பற்றுள்ள தந்தையாய்

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள 38 கடிதங்களில் 37 கடிதங்கள் தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு எழுதியதாகும். ஒவ்வொரு கடிதத் தொடக்கத்திலும் எழுத முற்படுகையில், 'அன்புக் குழந்தைகளே!', 'அன்பு மிக்க குழந்தையே!', 'எனது அருமைக் குழந்தாய்', 'அறிவுமிக்க மக்களே!', 'அன்புள்ள மகளே', 'ஆருயிர்க் குழந்தாய்', 'அன்பார்ந்த குழந்தாய்', 'அன்புச் செல்வி!', 'அன்புச் செல்வன்', 'அருமை மனோகரா' என அன்புடன் விளித்துத் தொடங்குகின்றார்.

கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானின் வாழ்வில் முற்றிலும் வறுமை சூழ்ந்து கொண்டாலும், தம் பிள்ளைகள் மீதும் பேரக்குழந்தைகள் மீதும் அளவற்ற அன்பினைக் கொண்டதை அறிய

முடிகிறது. இளம்வயதில் அம்மாவை இழந்து வாடும் தன்னுடைய மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தன் வாழ்வின் இறுதிவரையிலும் நல்வழிப்படுத்தி, அறிவுரை கூறி நலம் விசாரித்துக் கடிதங்களை எழுதியுள்ளார்.

14.10.1949 ஆம் ஆண்டு தன் மகளுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், "உன்னுடைய உடல்நிலையை கவனித்துக் கொள். உலகப்போக்கு எப்படி இருப்பினும் உன் போக்கு உயர்ந்ததாக இருக்கட்டும். குதூகலமாக இரு. நல்ல புத்தகங்களைப் படி. மன அமைதியை பெரியோர்களின் சொற்கள் நல்ல முறையில் உனக்கு உண்டாகுகிறது என்பதில் நம்பிக்கையிருந்தால் மனமுவந்து பிரார்த்தனை செய். இல்லை எனில் ஏழை எளியவர்க்கு உன்னால் முடிந்த உதவியைச் செய்ய முற்படு." என அறிவுரை கூறித் தனது அன்பை நிலைநாட்டுகின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.35)

27.9.1950 ஆம் ஆண்டு மகள் வசந்தாமணிக்கு, மகளின் மொழிநடை புரியாமல் இருந்தமையால் புரியும்படி எழுத வேண்டுமென்ப பணித்துள்ளார். "தெளிவான நடையில் புரியும்படியான எழுத்தில் அடிக்கடி எழுது. இனியாவது தவறாதே" (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.39) என அன்புடன் தெரிவிக்கின்றார். மகளின் நலவாழ்வை விரும்பிய கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் கையெழுத்தும் அழகுபட எழுதவேண்டுமென விரும்புகின்றார் என்பதையும் அறியலாம். மகள் வசந்தாமணியின் இரண்டாவது குழந்தை மரணமாகிவிட்டது. இச்செய்தியை அறிந்த இவர் என்ன சொல்வதென அறியாது "மனதைத் திடப்படுத்திக் கொள். சந்தோஷமாக நீ இருப்பாயானால் அது நாம் செய்த பாக்கியம். அதே போதுமானது. எல்லாம் ஆண்டவன் நம்மை நடத்தி வைக்கும்போது நாம் அதன்படி நடந்துதான் ஆகவேண்டும். உனக்கு நல்ல முறையில் கணவனைத் தேடி வைத்தேன். அதுவே உனது பூர்வ புண்ணியம். அவரையே தெய்வமெனக் கருதி, நீ (வாசுகி) மாதிரி இல்லறம் நடத்த வேண்டியது. எல்லாம் தெரிந்த உனக்கு நான் என்ன எழுதப் போகிறேன்?" என எழுதியுள்ளார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.41) தன்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு முதிர்வது காலங்களில் பணமும் பொருளும் கொடுத்து உதவாவிடினும் அன்போடும் கரிசனையோடும் ஆலோசனைகளையும், அறிவுரைகளையும் வழங்கியுள்ளார்.

மொழியறிவின் அவசியத்தைச் சுட்டல்

27.10.1960 ஆம் ஆண்டு மகன் மனோகரனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், நன்னூல் படியெனக் கட்டளையிடுகின்றார். மேலும் இளமை நிலையாமை, துன்பங்கள் கடந்துபோகும் என்பதையும் எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை, "நீ நன்னூலை மறுபடியும் ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்வாய் என நான் நம்புகிறேன். இருதயம் ஒரு இலக்கணப் புத்தகமாக இருக்க வேண்டுமென்பதே என் ஆசை. மொழியைப் பற்றிய அனைத்து விபரமும் முன்கூட்டி அறிந்து கொண்டால் பின்பு அது உனக்குப் பேருதவியாக இருக்கும். தேக்கமில்லாமல் குறிக்கோளை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டே இருப்பதுதான் சரியான இன்பத்தின் அடிப்படை. கீதை சொல்வதும் அதுவே. முயற்சியின் வலிமை சொற்களில் அடங்குவதன்று. ஒரு செடியின் நூலளவு போன்ற வேர் பெரும் பாறைகளையும் ஊடுருவவல்லது என்பதை எண்ணிப்பார். இடைவிடாத முயற்சிக்கு நிலையான வாழ்வுக்குச் சரியான உபமானம் ஒரு சிறு செடிதான். காலம் நிற்பதில்லை.

இளமை நிற்பதில்லை. இன்ப துன்பங்களும் நிலைபெறுடையனவல்ல. என் அன்புக்குழந்தையே! நம்முடைய சாதனைதான் உலகில் நிலைத்திருப்பது. இந்தச் சாதனைக்காகவே நாம் அனைவரும் சதா இயங்குவோமாக!" எனக் குறிப்பிடுகின்றார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.54) அதுமட்டுமின்றி, "நீ இன்னும் தொல்காப்பியத்தை ஐயமற ஆராய வேண்டும் என்பதையும் சுட்டுகின்றார்." (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.87) தாய்மொழியையினைப் பிழையின்றிக் கற்பது வாழ்வில் பெரிதும் பயனளிக்கும் என்பதனை நேர்பட பேசியுள்ளார் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான். இந்தக் கூற்று இன்றைய இளைய சமுதாயத்தினர்க்கும் புகுத்த வேண்டுமென்பது காலத்தின் கட்டாயமாகும். தாய்மொழிப் பாடத்தைப் புறக்கணிக்கும் இன்றையச் சூழலில் கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானின் மொழியறிவு சிந்தை நோக்கத்தக்கதாகும்.

அதேபோல் 18.5.1961ஆம் ஆண்டு எழுதிய கடிதத்திலும் மகன் மனோகரனை நன்னூலை மறுபடியும் ஆராய்ந்து அறிந்து கொள் எனச் சுட்டியுள்ளார். இலக்கண அறிவின் முக்கியத்துவத்தையும் அவசியத்தையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

22.5.1961 ஆம் ஆண்டு மகனுக்கு எழுதிய மற்றொரு கடிதத்தில், "எழுது; எழுது; மேலும் மேலும் எழுது; எழுதிக் கொண்டேயிரு; கற்றுக் கொண்டே இரு. உன் ஒவ்வொரு கணமும் செயலில்

கழியட்டும் என எழுதச் சொல்லப் பணிக்கின்றார்." (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.73) நூல்கள் வாசித்தலும், எழுதுதலும் ஆரோக்கியமானவை. இவையிரண்டும் இருந்தால் நம்மை அடுத்த நிலைக்கு அழைத்துச் செல்லும் என்பதைத் தன் மகனுக்கு உணர்த்தியுள்ளார். "எதைக் கற்றுக் கொள்ள நீ விரும்புகிறாயோ, எதைச் செய்ய உன் மனம் உன்னைத் தூண்டுகிறதோ அவற்றை நீ கற்பதிலும், செய்வதிலும் என் அனுமதி உனக்குத் தேவையில்லை. அது உன் சொந்த விசயம்" என்பதைக் கூறி மகன் சிறகு விரித்துப் பறக்க தூண்டுகோலாயிருந்துள்ளார். (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.76)

மகன் மீது அவ்வளவு அன்பும், அக்கறையும் கொண்ட தந்தையாக கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் திகழ்ந்துள்ளார். தன்னுடைய எண்ண ஓட்டத்தின்படிதான் வாழ வேண்டுமென முட்டுக்கட்டை போடாது மகனின் சிந்தனைக்கேற்ப வாழ்ந்து கொள்ளட்டுமென நினைத்துள்ளார். இவ்வளவு பக்குவமான அறவுரைகள் இயம்புவதற்குக் காரணம் யாதெனில், அவர் வாழ்வில் பட்ட துயரங்களே எனக் கூறினால் அது மிகையாகா.

பேத்தியின் நலன்

14.3.1961ஆம் ஆண்டு இளைய மகள் நளினிக்கு எழுதிய கடிதத்தில், தனது பேத்திக்காகக் குழந்தை வளர்ப்பு என்ற புத்தகம் வாங்கிப் படி என அறிவுறுத்துகின்றார். மனிதர்களால் கூற முடியாத செய்திகளை நூல் வாயிலாகப் பெற முடியும் என்பதை முன்னிறுத்திக் கூறியுள்ளார் என்பதை அறிய முடிகிறது.

மனைவி குட்டியம்மாள்

வாழ்நாள் முழுவதும் வறுமையில் சிக்கித் தவித்த கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான், பல நிலைகளிலும், பல இடங்களிலும் தம் பிள்ளைகள் குறித்துக் கவலைப்பட்டுக் கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருந்துள்ளார். இருப்பினும் ஒருசில இடங்களில் தன் மனைவி பற்றிய பதிவுகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

14.10.1949 ஆம் ஆண்டு தன் மகளுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் "இங்கு உன் தாயின் உடல்நிலை தேவலை. இங்குள்ள ஒரு நாட்டு வைத்தியரின் மருந்தை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆனால் அதைக் காட்டிலும் நல்ல ஆகாரமும் காற்றும்தான் அவசியப்படுகிறது. ஆட்டுப்பாலில் காலையும், மாலையும் முட்டைகளைக் கலந்து சாப்பிடுகிறாள்" (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.35) என மனைவி பற்றித் தெரிவிக்கின்றார்.

14.3.1961 ஆம் ஆண்டில் மகள் நளினிக்கு எழுதிய கடிதத்தில், "உன் அன்னை உயிருடன் இருந்த காலத்தில் நானும் எல்லாம் உடையவனுமாயிருந்தேன். அவளை இழந்த அன்றே என்னுடையதாக இருந்த அனைத்தையும் நான் இழந்துவிட்டிருக்கிறேன்." (ஒரு கவிஞரின் இதயம், ப.61) தன் மனைவி உடனில்லாமல் இருப்பதை நினைத்து வருந்தியுள்ளார். முப்பதைந்து வயதில் பிரிந்து போன மனைவியின் இழப்புப் பேரிழப்பாகும். இந்நிகழ்வு இவரை வாட்டியது.

முடிப்பு

- ❖ வாழ்வில் பல்வேறு நெருக்கடிகளில் வாழ்ந்த கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டான் இம்மியளவும் தான் வகுத்துக் கொண்ட பாதையில் நெறி தவறாமல் வாழ்ந்துள்ளார்.
- ❖ பொதுவுடைமைச் சிந்தனையும், சுயமரியாதையும் கொண்டவராக விளங்கியுள்ளார்.
- ❖ எழுத்தே வாழ்க்கை எனத் தன்னை இலக்கியத்தின் ஊடே இணைத்துக் கொண்டுள்ளார்.
- ❖ வாழ்வியலில் தான் பாடங்களையும், அனுபவங்களையும் கொண்டு தம்முடைய எழுத்திலும், தம் பிள்ளைகளுக்குத் தத்துவங்களாகப் பகர்ந்துள்ளார்.
- ❖ பல்வேறு நெருக்கடிகளிலும் தாம் செய்த பணிகளில் உண்மையுள்ளவராக விளங்கியுள்ளார். அதுமட்டுமின்றி வலிகளையும் வடுக்களையும் சுகமாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்.

- ❖ தன்னுடைய வாழ்வில் வறுமை சுழற்றினாலும், பிறரின் துன்பத்தைக் கண்டு உதவிக்கரம் நீட்ட வேண்டுமென தம் பிள்ளைகளுக்கு அழுத்தமாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.
- ❖ காந்தியப் பற்றும், பாரதியாரின் சிந்தனை ஆகியவற்றைத் தன் துணையாகக் கொண்டுள்ளார். பாரதிதாசனின் நட்புக் கிடைத்தும் அவரைச் சந்திக்காததை நினைத்து மனம் வருந்துகிறார்.
- ❖ இவர் பல்வேறு தொழில்களை மேற்கொண்டுள்ளார். இருப்பினும் பெருமளவில் வருமானம் வராமையே மனச்சோர்வு ஏற்படுத்தியுள்ளது.
- ❖ கன்னட மொழியைக் கற்றுத் தேர்ந்து சிறந்து விளங்கியுள்ளார்.
- ❖ உறுதி கொண்ட நெஞ்சமும், தன்னுடைய பிள்ளைகள் மீதும், பேரக் குழந்தைகள் மீதும் அளவற்ற பாசமும் கொண்டவராக விளங்கியுள்ளார்.
- ❖ 'என்னைப் போன்ற ஒரு கவிஞன் வாழ தமிழ்நாடு ஏற்படையதல்ல' எனக் கூறிய கவிஞர் வெள்ளியங்காட்டானின் இந்நிலைக்கு காரணம் தமிழ் வாசகர்களே! (வாழும் காலத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தால் மேற்சட்டிய அவலநிலை கவிஞருக்கு நிகழ்ந்திருக்காது)

கடிதங்களின் பட்டியல்

வ.எண்	நாள்	கடிதத் தலைப்பு	இடம்
1	5.4.1957	அதிக உயர்வு தங்கள் கவிதைக்கு இருக்கிறது	நவ இந்தியா (இதழ்)
2	11.10.1947	உங்கள் சேமமே எங்கள் செல்வம்	சிங்கா நல்லூர்
3	16.1.1948	இரைச்சலும் புழுக்கமும் இல்லாத ஊர்	செங்காளி பாளையம்
4	8.4.1948	யாருக்கும் அஞ்ச மாட்டேன்	செங்காளி பாளையம்
5	14.4.1948	இந்த உலகத்தைப் பார்த்துச் சிரிப்பதா? அழுவதா?	செங்காளி பாளையம்
6	ஏப்ரல், 1948	நலம் பெருகுக	செங்காளி பாளையம்
7	31.7.1948	பிச்சைக்கார இனம் பெருகிக் கொண்டிருக்கிறது	கமலாமில்லையன்
8	19.12.1948	நாளைக்கு எங்கு செல்வேனோ தெரியவில்லை	சிங்காநல்லூர்
9	20.9.1949	அன்னையின் உடல்நிலை	சந்தேகவுண்டம் பாளையம்
10	14.10.1949	நீ ஆனந்த வெள்ளத்தில் மித!	சந்தேகவுண்டம் பாளையம்
11	16.11.1949	உற்சாகமாக இரு	சந்தேகவுண்டம் பாளையம்
12	27.9.1950	நம்பிக்கையோடு இன்னும் செய்து கொண்டிருப்போம்	சந்தேகவுண்டம் பாளையம்
13	1.6.1950	அவள் எப்படியும் பிழைத்துக் கொள்வாள்!	சானடோரியம்- பெருந்துறை
14	8.7.1950	உனக்குப் புத்தகம் போதுமா?	காஞ்சிபுரம்
15	29.7.1950	இந்த உலகில் எதுவும் லச்சியமில்லை	சந்தேகவுண்டம் பாளையம்
16	25.11.1950	எதிர்காலம் நம் அனைவருக்கும் ஏமாற்றமளிக்காது	சந்தேகவுண்டம் பாளையம்
17	30.7.1951	வீரமும் தெளிவும் உடையவளாயிரு	சுதந்தர வித்தியாலயம்
18	28.11.1957	கஷ்டப்படத் தயாராகவே இருக்கிறேன்	பி.என்.பாளையம்
19	27.10.1960	காலம் நிற்பதில்லை	புளியம்பட்டி
20	13.12.1960	நான் இங்கு நிறையப் படிக்கிறேன்	புளியம்பட்டி
21	14.3.1961	இன்று அந்த உறுதுணை இல்லை. ஊன்றுகோல் இல்லை	புளியம்பட்டி
22	13.2.1961	அடிக்கடி கடிதம் எழுது	இரத்தினபுரி காலனி
23	1.4.1961	நாசக்கே ஓசுவ பாதி தொட்டது தாரி அகலவு	இரத்தினபுரி காலனி
24	18.5.1961	வாழ்வுக்குச் சரியான உவமானம் ஒரு செடி	இரத்தினபுரி காலனி

25	22.5.1961	ஆற்றல் எதற்காக இருக்கிறது	இரத்தினபுரி காலனி
26	22.10.1961	நோய் நொடிகள் குழந்தைகளைத் தாக்க விடாதே!	இரத்தினபுரி காலனி
27	25.10.1961	நான் என்னை மாற்றிக் கொள்ளப் போவதில்லை	இரத்தினபுரி காலனி
28	26.10.1961	எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பெரிய தவறு	இரத்தினபுரி காலனி
29	16.11.1961	உலகம் ஒரு நிலைக்கண்ணாடி	இரத்தினபுரி காலனி
30	2.2.1962	தற்சமயம் நான் 1-4-0 க்கு கடனாளியாக இருக்கிறேன்	இரத்தினபுரி காலனி
31	16.5.1962	நீ இன்னும் நிறையப் படிக்க வேண்டும்	இரத்தினபுரி காலனி
32	15.6.1962	இந்த ஒரு குறையைத் தவிர..	இரத்தினபுரி காலனி
33	5.7.1962	எப்படியோ சாப்பாடு கிடைக்கிறது	இரத்தினபுரி காலனி
34	7.8.1962	நளவெண்பாவின் கருத்து நிதர்சனமாகிறது	இரத்தினபுரி காலனி
35	13.8.1962	ஐயங்கள் கூடவே எழுகின்றன!	இரத்தினபுரி காலனி
36	5.11.1962	தமிழ்நாட்டில் நேசிக்கக் கூடியது எதுவுமில்லை	இரத்தினபுரி காலனி
37	24.11.1962	பாண்டிச்சேரி வந்தது வீணாயிற்று	விருத்தாச்சலம்
38	29.12.1962	வந்த காரியம் ஒருவாறு நிறைவேறி விட்டது	புளியம்பட்டி

துணைநூற்பட்டியல்

1. நளினி.இரா, 2007, ஒரு கவிஞரின் இதயம், வெள்ளியங்காட்டான் கடிதங்கள், யதி வெளியீடு, கோயமுத்தூர்.
2. வெள்ளியங்காட்டான், 2005, நெஞ்சை உருக்கும் நீதிக்கதைகள், டிசம்பர், நளினி வெளியீடு கோயமுத்தூர்.
3. வெள்ளியங்காட்டான், 2005, வெள்ளியங்காட்டான் கவிதைகள், என். மகேந்திரன், யதி வெளியீடு, கோயமுத்தூர்.